



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci navrhovatele: **Oblá 20 a 22, Brno – společenství vlastníků jednotek**, se sídlem Oblá 420/20, Brno, zast. Mgr. Davidem Zahumenským, advokátem se sídlem třída Kpt. Jaroše 1922/3, Brno, proti odpůrci: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ing. F. Č.**, o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy odpůrce - čl. I. bodu 15 opatření obecné povahy ze dne 27. 9. 2021, č. j. MZDR-14601/2021-25/MIN/KAN,

t a k t o :

- I. Opatření obecné povahy odpůrce ze dne 27. 9. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-25/MIN/KAN, **bylo v části čl. I. bodu 15 písm. c) v rozporu se zákonem.**
- II. Ve zbylé části se návrh **z a m í t á .**
- III. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Napadené mimořádné opatření

[1] Návrhem podaným dne 29. 9. 2021 se navrhovatel domáhá zrušení, eventuálně vyslovení nezákonnosti části opatření obecné povahy – mimořádného opatření odpůrce ze dne 27. 9. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-25/MIN/KAN (dále jen „mimořádné opatření“). Mimořádné opatření stanovilo podmínky poskytování některých služeb a provozování určitých aktivit. Navrhovatel svůj návrh směřuje jen proti čl. I. bodu 15 mimořádného opatření, který zní:

15. podle § 2 odst. 2 písm. e) zákona č. 94/2021 Sb. stanovují následující podmínky pro konání voleb orgánu právnické osoby a zasedání orgánu právnické osoby s výjimkou orgánů územních samosprávných celků v případě, že se jej účastní na jednom místě více než 20 osob:

a) účastníci jsou usazeni tak, aby mezi jednotlivými účastníky bylo vždy volné alespoň jedno sedadlo, s výjimkou osob ze společné domácnosti,

b) zakazuje se účast účastníkovi, který vykazuje klinické příznaky onemocnění covid-19 anebo, s výjimkou dětí do dovršení 6 let věku, nesplňuje podmínky stanovené v bodu I/16,

c) nařizuje provozovateli u účastníka, který musí splňovat podmínky podle bodu I/16, při vstupu do vnitřních prostor splnění těchto podmínek kontrolovat a účastníkovi se nařizuje mu splnění podmínek podle bodu I/16 prokázat; v případě, že účastník splnění podmínek podle bodu I/16 neprokáže, je provozovatel povinen takovému účastníkovi neumožnit vstup do vnitřních prostor.

[2] V čl. I. bodu 16, na který napadená část mimořádného opatření opakovaně odkazuje, odpůrce stanovil podmínky pro vstup do některých vnitřních a vnějších prostor. Těmito podmínkami jsou, zjednodušeně řečeno, negativní RT-PCR test na přítomnost viru SARS-CoV-2 [písm. a)], negativní rychlý antigenní test na přítomnost antigenu téhož viru [písm. b) a e)], očkování proti nemoci COVID-19 [písm. c)] nebo laboratorně potvrzené prodělání nemoci COVID-19 [písm. d)].

II. Podstatný obsah návrhu, vyjádření odpůrce a replika navrhovatele

[3] Navrhovatel je právnickou osobou – společenstvím vlastníků bytových jednotek, které má podle doloženého zápisu z jednání shromáždění vlastníků ze dne 11. 11. 2020 více než 20 členů. Svoji činností sleduje cíl ochrany společného vlastnictví jednotlivých vlastníků jednotek. Další shromáždění vlastníků bylo plánováno v měsíci říjnu či listopadu 2021, a na navrhovatele by tak dopadaly povinnosti stanovené čl. I. bodem 15 mimořádného opatření „provozovateli“ (organizátorovi zasedání) – povinnost kontrolovat splnění podmínek čl. I. bodu 16 a zamezit vstupu vlastníka, který by je nesplňoval. Současně podává návrh jako zástupce svých členů, jimž hrozí, že nebudou na shromáždění vpuštěni, a nebudou tak moci uplatňovat svá práva.

[4] Namítá, že odpůrce není oprávněn na něj a jiné soukromoprávní subjekty prostřednictvím mimořádného opatření přenášet povinnost kontrolovat a vymáhat plnění protiepidemických opatření. Dle navrhovatele odpůrce překročil svoji pravomoc a působnost, když tak učinil, nicméně připouští, že lze toto pochybení považovat i za důvod nezákonnosti napadené části mimořádného opatření. Skutečnost, že povinnost kontroly postrádá zákonnou oporu, dokládá snaha novelizovat zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“) sněmovním tiskem 1225/0 (8. volební období Poslanecké sněmovny).

[5] S odkazem na čl. 4 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) navrhovatel tvrdí, že čl. I. bod 15 mimořádného opatření představuje delegaci výkonu veřejné správy na soukromé subjekty mimořádným opatřením bez zákonné opory. Z ústavního pořádku plyne požadavek, aby k delegaci docházelo, jen pokud jsou zákonem

pokračování

řádně upravena práva a povinnosti toho, na koho je výkon veřejné moci delegován, neboť veřejnou moc lze vykonávat jen v mezích zákona. Zákon o ochraně veřejného zdraví ani zákon č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění COVID-19 a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „pandemický zákon“), nezřizují „stráž ochrany veřejného zdraví“, přestože uložené povinnosti odpovídají povinnostem veřejných stráží zřízených zákonem. I rozšířený senát v bodě 55 rozsudku ze dne 30. 6. 2021, č. j. 9 As 264/2020 - 51, č. 4232/2021 Sb. NSS, připustil, že škola by mohla být za jistých okolností, kdy sankcionuje žáka za nedodržení protiepidemického opatření, v postavení správního orgánu. Činila by tak ovšem, na rozdíl od navrhovatele, na základě své zákonné pravomoci. Chybí i zákonná opora pro to, aby soukromé osoby jako navrhovatel jen na základě mimořádného opatření zjišťovaly citlivé údaje o zdravotním stavu. Poukázal též na rozpor mimořádného opatření s rezolucí č. 2361 (2021) Parlamentního shromáždění Rady Evropy, která zapovídá diskriminaci neočkovaných osob.

[6] Připomněl judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále také „NSS“), která dospěla k závěru, že teoreticky nelze vyloučit, že za ohnisko nákazy bude třeba považovat území celého státu a každá osoba bude podezřelá z nákazy, ale že § 69 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně veřejného zdraví neslouží pro plošná opatření, při nichž je automaticky každá osoba podezřelá z nákazy. V době vydání mimořádného opatření nebylo možno dovozovat, že je ohniskem celá ČR, a proto se zásahy do práv osob měly omezovat na striktně nezbytnou míru. Požadavek předložení testu pro účast na zasedání orgánu právnické osoby se jeví jako neodůvodněný ve srovnání s tím, že odpůrce již předtím ustoupil kvůli příznivému vývoji epidemické situace od plošného testování zaměstnanců (tedy mnohem větších pracovních kolektivů). Podobná povinnost není stanovena ani v restauracích, v hromadné dopravě ani v obchodních centrech, ačkoli v těchto místech dochází k rizikovější kumulaci osob. Uložení povinnosti navrhovateli je proto diskriminační. Odpůrce ničím nedoložil, že právě osoby účastníci se schůze orgánu právnické osoby jsou podezřelé z nákazy. Odpůrce jej navíc nevybavil nástroji, jak uložené povinnosti splnit.

[7] Ustanovení § 2 odst. 2 písm. e) pandemického zákona, které odpůrce v mimořádném opatření uvedl jako zákonnou oporu pro čl. I. bodu 15, má podle systematiky pandemického zákona mířit na velké organizované akce kulturního a sportovního typu, veletrhy, nikoli akce pro několik desítek osob. Odpůrce měl za dobu trvání pandemie svůj přístup precizovat, aby nepoužíval paušální zákazy, ale cílená opatření, zvláště s ohledem na to, že i podle odpůrce je již očkování široce dostupné a využíváno, takže není třeba trvat na některých opatřeních, jako je plošné testování. Po odpůrci je třeba požadovat zdůvodnění, proč požadavek testu pro některé činnosti a služby trvá, přestože je počet očkovaných a lidí s imunitou po prodělaném onemocnění vysoký. Virus SARS-CoV-2 je podle navrhovatele srovnatelný s chřipkou a jen uměle je vyvoláván „dojem nekonečné apokalypsy“. Poměr mezi záchranou „pár tisíc životů“ proti poškození milionů jiných je pro navrhovatele „zarážející a neakceptovatelný“. Považuje za nemožné ospravedlnovat trvající závažné zásahy do práv principem předběžné opatrnosti, když v některých okresech již měsíce žádné nebezpečí nehrozí.

[8] Odpůrce ve vyjádření k návrhu nejprve namítl, že by měl být návrh podaný před nabytím účinnosti napadeného mimořádného opatření odmítnut jako předčasný. Připomněl obecné principy soudního přezkumu mimořádných opatření. V rámci testu

proporcionality by měly soudy postihovat jen extrémní případy věcně nesprávných opatření a měly by zohlednit dynamicky se vyvíjející odborné poznatky, na jejichž základě odpůrce provádí správní uvážení veden principem náležité opatrnosti. Zatímco omezení mimořádným opatřením je dočasné, případné explozivní rozšíření infekce COVID-19 by mohlo vést k závažným dočasným i trvalým zdravotním následkům velké části populace a k úmrtí desítek až statisíců osob. K vlastnímu obsahu návrhu uvedl, že probíhající legislativní proces nijak nesouvisí s napadenou částí mimořádného opatření a nelze z něj nic dovozovat. Pořadatel nekontroluje zdravotní stav, ale zda účastníci akce mají doklad o tom, že splnili jednu z podmínek čl. I. bodu 16, což je povinnost stanovená mimořádným opatřením. Pořadatel (právnícká osoba) tuto informaci neeviduje, a nejedná se tak o zpracování osobních údajů. Nejde ani o přenos výkonu veřejné správy. Obdobně kontroluje prodejce alkoholických nápojů, zda má kupující předepsaný věk. Argumentace navrhovatele navazující na judikaturu k § 69 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně veřejného zdraví a § 2 odst. 2 písm. b) pandemického zákona není relevantní, protože čl. I. bod 15 vychází z jiného zákonného podkladu, který takovou úpravu umožňuje. Hranice 20 osob byla zvolena s ohledem na to, že s rostoucím počtem osob klesá možnost dodržovat bezpečné rozestupy, a tím roste riziko nákazy. Navrhl, aby NSS návrh odmítl pro předčasnost, nebo zamítl.

[9] Navrhovatel v reakci na vyjádření odpůrce odmítl závěr o předčasnosti návrhu. Odpůrce nijak nevysvětlil, proč je povinnost kontrolovat „bezinfekčnost“ uložena navrhovateli, nikoli však provozovatelům nákupních center, restaurací či v hromadné dopravě. Do navrhovatelových práv proto zasáhl diskriminačním způsobem. Nevyjádřil se ani k jiným rozporům v uložených povinnostech, na něž v návrhu upozorňoval. Tisk 1225/0 byl projednáván už za účinnosti pandemického zákona. Navrhovatel tím, že má kontrolovat splnění podmínek, disponuje i oprávněním uložit sankci v podobě nevpuštění na zasedání. Nesouhlasí, že by jemu uložená povinnost byla srovnatelná se situací upravenou zákonem č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek“), protože není stanovena v zákoně, ale toliko v mimořádném opatření.

III. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

[10] Na výzvu NSS se jako osoba zúčastněná na řízení přihlásil Ing. F. Č., který je navrhovatelem v jiném řízení o zrušení téhož mimořádného opatření (toto řízení NSS vede pod sp. zn. 9 Ao 23/2021). Jako vyjádření k návrhu navrhovatele Ing. Č. soudu zaslal své podání, označené převážně jako „Protěžování očkování“, a to v několika postupně „aktualizovaných verzích“. Svým vyjádřením se osoba zúčastněná na řízení nevyjadřuje přímo k projednávanému návrhu, ale předkládá vlastní důvody, proč by mělo být mimořádné opatření zrušeno či vyslovena jeho nezákonnost, jež se s návrhem navrhovatele míjejí. Z tohoto důvodu však v tomto řízení neshledal, že by bylo možné se obsahem vyjádření osoby zúčastněné na řízení zabývat (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2021, č. j. 9 Ao 22/2021 - 75, body 6 až 8, kde poskytuje pro tento postup bližší zdůvodnění). K namítaným důvodům nezákonnosti se NSS vyjádří v řízení, které vede o návrhu osoby zúčastněné na řízení.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

pokračování

[11] Mimořádné opatření bylo po podání návrhu novelizováno mimořádným opatřením ze dne 22. 10. 2021, č. j. 14601/2021-26/MIN/KAN; tato novela se ovšem nedotkla čl. I. bodu 15, na který se návrh omezuje. Mimořádné opatření bylo poté výslovně zrušeno mimořádným opatřením ze dne 6. 12. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-30/MIN/KAN. Zrušení napadeného mimořádného opatření není překážkou rozhodnutí ve věci, a to s ohledem na § 13 odst. 4 pandemického zákona. Navrhovatel již v návrhu uvedl, že v případě zrušení napadeného opatření se domáhá vyslovení nezákonnosti napadené části mimořádného opatření (ev. i překročení pravomoci a působnosti odpůrce). Proto byly splněny podmínky, aby NSS pokračoval v řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 4. 2021, č. j. 8 Ao 1/2021 - 133, č. 4187/2021 Sb. NSS).

[12] Z hlediska podmínek řízení se NSS zabýval i otázkou předčasnosti návrhu, již namítl odpůrce. NSS návrh obdržel dne 29. 9. 2021, přičemž mimořádné opatření nabylo účinnosti dne 30. 9. 2021 v 0:00. Podle závěrů usnesení NSS ze dne 29. 7. 2021, č. j. 9 Ao 6/2021 - 69, obsažených v bodech 37 a 38, určuje § 13 odst. 2 pandemického zákona pouze konec lhůty pro podání návrhu na soudní přezkum mimořádného opatření. Požadavek na podání návrhu až po nabytí účinnosti by byl přílišným formalismem. Není proto důvod návrh pro předčasnost odmítnout.

[13] Nejvyšší správní soud napadenou část mimořádného opatření přezkoumal podle § 13 pandemického zákona, ve spojení s § 101a až 101d zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). O věci samé rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť navrhovatel i odpůrce s tímto postupem vyjádřili souhlas podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Současně nebylo nezbytné pro rozhodnutí věci provádět během ústního jednání dokazování.

[14] Již na tomto místě NSS předesílá, že tentýž navrhovatel podal obsahově související návrh též proti časově předcházejícímu mimořádnému opatření ze dne 26. 8. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-23/MIN/KAN. Toto opatření obsahovalo v podstatě stejnou, pouze jinak formulovanou úpravu čl. I. bodu 15 jako nyní přezkoumávané opatření [srov. rozdělení původního písm. b) do pozdějšího písm. b) a c) bodu 15 nyní posuzovaného mimořádného opatření]. NSS proto v obou případech dospěl k obdobným závěrům (viz rozsudek NSS ze dne 28. 1. 2022 č. j. 8 Ao 29/2021 – 98).

IV. a) Aktivní procesní legitimace navrhovatele

[15] Před vlastním posouzením věci se NSS zabýval splněním podmínky aktivní procesní legitimace navrhovatele. Bez ní totiž nemůže návrh věcně posoudit a je povinen jej odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

[16] Podle § 101a odst. 1 věty první s. ř. s.: *Návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen.* Aby byl aktivně procesně legitimován, musí navrhovatel tvrdit, že existují určitá jemu náležející subjektivní práva, která jsou opatřením obecné povahy dotčena. Jinak řečeno musí „logicky konsekventně a myslitelně tvrdit možnost dotčení jeho právní sféry příslušným opatřením obecné povahy“ (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, č. 1910/2009 Sb. NSS, bod 34; ve vztahu k mimořádným opatřením viz rozsudek NSS č. j. 8 Ao 1/2021 - 133, bod 34). Zda je

dotčení podle povahy věci vůbec myslitelné, závisí na povaze a předmětu, obsahu a způsobu regulace prováděné konkrétním napadeným opatřením obecné povahy (viz usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, bod 34). Zároveň je nutné, aby měla napadená regulace *přímý a nezprostředkovaný vztah* k právům navrhovatele. Soudy ve správním soudnictví jsou povolány k ochraně veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob (§ 2 s. ř. s.), přezkum tzv. *actio popularis* zákon nepřipouští. Proto nestačí, tvrdí-li navrhovatel, že je opatření obecné povahy nezákonné, aniž by současně tvrdil, že se tato nezákonnost dotýká jeho subjektivních práv (viz body 31, 36 a 41 usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 Ao 1/2009 - 120).

[17] Navrhovatel je společenstvím vlastníků jednotek, přičemž dle zápisu z jednání shromáždění vlastníků jednotek konaného dne 11. 11. 2020 přesahuje počet jeho členů 20 osob, tedy hranici, s níž napadené mimořádné opatření spojuje povinnosti kladené na právnickou osobu při konání voleb jejích orgánů a při jejich zasedání. Mimořádné opatření zde sice hovoří o „provozovateli“, nicméně z kontextu je zřejmé, že povinnosti jsou uloženy právnické osobě, resp. zprostředkovaně orgánům či osobám oprávněným za ni jednat. NSS proto považuje aktivní procesní legitimaci navrhovatele za naplněnou. Napadená část mimořádného opatření se přímo dotýká fungování jeho orgánů jako takových a v konečném důsledku také možnosti jednotlivých členů navrhovatele účastnit se zasedání těchto orgánů, resp. podmínek za jakých jim bude účast umožněna. Navrhovatel je také aktivně procesně legitimován k napadení části bodu 15 písm. b), neboť hájí práva svých členů, a tím má i k tomuto ustanovení dostatečně blízký vztah (srov. rozsudek NSS č. j. 8 Ao 1/2021 - 133, body 32 až 41).

IV. b) Vlastní přezkum návrhu

[18] Navrhovatelem uplatněnou argumentaci lze rozdělit do několika hlavních okruhů. Především zpochybňuje možnost odpůrce daným způsobem stanovit soukromým osobám povinnost kontrolovat naplňování epidemických opatření a zjišťovat informace o zdravotním stavu (přenést na ně v tomto ohledu výkon veřejné správy). Vedle toho poukazuje na nepřipustnost plošných opatření omezujících zasedání orgánů právnických osob bez ohledu na lokální epidemickou situaci. V neposlední řadě pak namítá neodůvodněné (diskriminační) rozlišování mezi různými aktivitami, při kterých dochází k setkávání osob, a související povinnost některých provozovatelů (organizátorů) kontrolovat splnění podmínek podle čl. I. bodu 16 mimořádného opatření. V návaznosti na výše uvedené považuje NSS za nutné zdůraznit, že ačkoliv se argumentace navrhovatele na některých místech dotýká i otázek souvisejících s čl. I. bodem 16 (navrhovatel především v bodě 24 návrhu zdůrazňuje chybějící povinnost očkovaných osob předkládat negativní test, aniž by bylo zkoumáno, zda získaly po vakcinaci protilátky), návrh je omezen na čl. I. bod 15 napadeného opatření. Pouze v tomto rozsahu (vymezeném samotným navrhovatelem) se tedy soud může daným návrhem zabývat.

[19] Navrhovatel namítl překročení pravomoci a působnosti odpůrce. Pravomocí k vydání opatření obecné povahy se rozumí oprávnění orgánu vydávat na základě zákonného zmocnění opatření obecné povahy, jejichž prostřednictvím autoritativně rozhoduje o právech a povinnostech subjektů, které nejsou v rovnoprávném postavení s tímto orgánem (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 - 98, č. 740/2006 Sb. NSS). Podle § 2 odst. 1 věty první pandemického zákona může odpůrce *za účelem*

pokračování

likvidace epidemie COVID-19 nebo nebezpečí jejího opětovného vzniku nařídit mimořádné opatření, kterým přikáže určitou činnost přispívající k naplnění uvedeného účelu, nebo zakáže nebo omezí určité činnosti nebo služby, jejichž výkonem by mohlo být šířeno onemocnění COVID-19, anebo stanoví podmínky provádění takových činností nebo poskytování takových služeb. Lze proto uzavřít, že odpůrce měl pravomoc k vydání napadeného mimořádného opatření.

[20] Co se týče působnosti odpůrce, rozumí se jí v obecné rovině oprávnění upravit prostřednictvím opatření obecné povahy okruh vztahů, ke kterým je orgán veřejné moci zákonem zmocněn, respektive, v jejichž rámci realizuje svoji pravomoc vydávat opatření obecné povahy (srov. rozsudek č. j. 1 Ao 1/2005 - 98). Pro nyní posuzovanou věc je stěžejní vymezení věcné působnosti odpůrce obsažené v § 2 odst. 2 písm. e) pandemického zákona, na jehož základě byla napadená část mimořádného opatření vydána. Dle daného ustanovení je mimořádným opatřením *zákaz nebo omezení konání veřejných nebo soukromých akcí, při nichž dochází ke kumulaci osob na jednom místě, nebo stanovení podmínek jejich konání snižujících riziko přenosu onemocnění COVID-19, včetně stanovení maximálního počtu fyzických osob, které se jich mohou účastnit; zákaz nebo omezení nelze vztáhnout na schůze, zasedání a podobné akce ústavních orgánů, orgánů veřejné moci, soudů a jiných veřejných nebo soukromých osob, které se konají na základě zákona, a shromáždění podle zákona o právu shromažďovacím.* Jelikož odpůrce napadenou částí mimořádného opatření stanovil podmínky pro konání voleb orgánu právnické osoby a zasedání jejích orgánů, postupoval v rámci zákonem vymezené věcné působnosti umožňující stanovit podmínky pro konání soukromých akcí (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 4. 2021, č. j. 6 Ao 11/2021 - 48, č. 4203/2021 Sb. NSS, bod 83, a ze dne 29. 6. 2021, č. j. 8 Ao 12/2021 - 81, bod 31). Zasedání orgánů navrhovatele (právnické osoby) lze považovat za akci ve smyslu § 2 odst. 2 písm. e) pandemického zákona, jelikož se jedná o časově omezenou předem uspořádanou *ad hoc* akci, při níž dochází ke kumulaci osob na jednom místě (srov. rozsudek NSS č. j. 8 Ao 29/2021 - 98, bod 18). Tento závěr lze také dovodit již na základě jazykového výkladu daného ustanovení, které tento pojem vztahuje i na zasedání orgánů soukromých osob.

[21] Pro nyní projednávanou věc je podstatné, zda se napadené mimořádné opatření z hlediska pravomoci a věcné působnosti odpůrce opírá o zákon platný a účinný v době vydání mimořádného opatření. Navržená, avšak Parlamentem nepřijatá novelizace § 69 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, projednávaná jako sněmovní tisk 1225/0 (8. volební období Poslanecké sněmovny), je pro posouzení zákonnosti mimořádného opatření irelevantní. Ve shodě s odpůrcem je navíc třeba dodat, že napadené mimořádné opatření je založeno na ustanoveních pandemického zákona, zatímco navrhovatelem uváděný návrh novely se týkal zákona o ochraně veřejného zdraví.

[22] Navrhovatel považuje napadenou část mimořádného opatření za nezákonnou z důvodu, že stanovuje podmínku prokázat tzv. bezinfekčnost pro účast na zasedání orgánu právnické osoby, resp. soukromým osobám určuje povinnost kontrolovat, zda osoby účastníci se voleb či zasedání orgánů právnické osoby splňují podmínky tzv. bezinfekčnosti stanovené v čl. I. bodě 16 mimořádného opatření. V tomto ohledu předně namítá, že odpůrce není oprávněn takovou povinnost stanovit formou mimořádného opatření, protože v souladu s čl. 4 odst. 1 Listiny mohou být povinnosti ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a při zachování základních práv a svobod. Tato námitka

však není důvodná, neboť právě § 2 odst. 2 písm. e) pandemického zákona umožňuje stanovit podmínky konání akcí, které snižují riziko přenosu onemocnění. Takovou podmínkou může být i stanovení povinností (viz bod 65 rozsudku č. j. 6 Ao 11/2021 - 48), zde konkrétně na jedné straně povinnosti účastníků zasedání splnit podmínky dle čl. I. bodu 16 opatření a na straně druhé související povinnosti provozovatele plnění takových podmínek kontrolovat.

[23] Dále navrhovatel namítá, že stanovením uvedené povinnosti dochází k delegaci výkonu státní správy na soukromé osoby, což vyžaduje zákonnou úpravu jejich práv a povinností (v této souvislosti odkazuje zejm. na postavení tzv. veřejných strážů). Nejvyšší správní soud se však ani s touto námitkou neztotožnil. Stanovením povinnosti kontrolovat splnění podmínek dle daného mimořádného opatření (konkrétně podmínek dle čl. I. bodu 16) nedochází bez dalšího k nepřipustné delegaci výkonu veřejné (státní) správy, jak uvádí navrhovatel. Definičním znakem státní správy, jako jedné ze složek veřejné správy, je totiž „výkon veřejné moci v podobě správy veřejných záležitostí“ (FILIP, J., SVATON, J. *Státověda*. 5. vydání. Praha: Wolters Kluwer Česká republika, 2011, s. 250) Podle čl. I. bodu 15 písm. c) mimořádného opatření je nařízeno *provozovateli u účastníka, který musí splňovat podmínky podle bodu I/16, při vstupu do vnitřních prostor splnění těchto podmínek kontrolovat a účastníkovi se nařizuje mu splnění podmínek podle bodu I/16 prokázat; v případě, že účastník splnění podmínek podle bodu I/16 neprokáže, je provozovatel povinen takovému účastníkovi neumožnit vstup do vnitřních prostor*. Kontrola splnění podmínek bezinfekčnosti a případné neumožnění vstupu do prostor, kde se koná schůze společenství vlastníků jednotek, je jistě omezením provozovatele i potenciálního účastníka, nelze je však označit za „správu veřejných záležitostí“ či za „výkon veřejné moci“, a tedy za výkon státní správy. Jde pouze o kontrolu toho, zda se daná osoba může zasedání zúčastnit, podobnou kontrolu toho, zda jde skutečně o vlastníka bytu v daném domě (na základě průkazu totožnosti či osobní známosti orgánům společenství vlastníků jednotek) či o osobu jednající za vlastníka na základě platné plné moci.

[24] Pro srovnání lze poukázat na odpůrcem uváděný příklad § 11 odst. 5 zákona o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek, který implicitně ukládá provozovateli oprávnění kontrolovat, zda jsou splněny podmínky pro prodej alkoholu. Ani v tomto případě z ničeho nevyplývá, že by dané ustanovení přenášelo na soukromé osoby přímo výkon státní správy. Navrhovatel v replice uvedl, že uvedený příklad se od nyní posuzované situace liší v tom, že úkol kontrolovat je zakotven přímo v zákoně, nikoli až v mimořádném opatření. To však platí pro všechny povinnosti, které jsou různým osobám konkrétně uloženy až v mimořádném opatření na základě obecného zmocnění obsaženého v pandemickém zákoně a zákoně o ochraně veřejného zdraví. Povinnost kontrolovat splnění podmínek podle čl. I. bodu 16 v tomto směru není výjimkou, neboť jak bylo vyloženo výše, je pouze jednou z řady povinností ukládaných mimořádným opatřením, nikoli delegací výkonu státní správy, jak tvrdí navrhovatel. Postavení navrhovatele lze připodobnit postavení škol při organizaci testování žáků a studentů (viz např. úkoly školy podle mimořádného opatření ze dne 6. 4. 2021, č. j. MZDR 14592/2021-3/MIN/KAN). K němu rozšířený senát v bodě 55 rozsudku č. j. 9 As 264/2020 - 51 (na nějž poukazuje i navrhovatel), výslovně vyloučil, že by školy vykonávaly veřejnou správu, přestože jde o subjekty, které – na rozdíl od nynějšího navrhovatele – v některých jiných situacích mají postavení orgánu veřejné moci: „Podobně lze nahlížet též na situace, kdy krizové opatření či opatření obecné povahy nařizuje žákům (či

pokračování

*učitelům) antigenní testování nebo povinné zakrývání dýchacích cest ve škole. Ani zde **není škola tím, koho by bylo možno označit za správní orgán**. Škola je i v tomto případě jen subjekt, který je veřejnoprávně regulován vládou, ministerstvem či jiným tvůrcem opatření zakládajícího spornou povinnost. Teprve pokud by škola využila zákonné pravomoci a žáka nějak **sankcionovala za nedodržování** sporného opatření (ať již formálně nějakým rozhodnutím, anebo neformálně individuálním vyloučením z výuky), by bylo možno – v souladu se stávající judikaturou – uvažovat o tom, že škola je správním orgánem zkracujícím práva žáka“. (zvýraznil nyní NSS) Skutečnost, že má navrhovatel podle nyní přezkoumávaného mimořádného opatření znemožnit vstup do vnitřních prostor osobě, která splnění podmínek bodu 16 neprokáže, nelze považovat za oprávnění „sankcionovat“ ostatní osoby ve smyslu, jak o něm hovořil rozšířený senát vůči školám, protože sankce znamená trest v širším slova smyslu. Pokud tedy rozšířený senát hovoří o sankcionování za nedodržování mimořádného opatření, má na mysli typicky trest za to, že se žák odmítá testování podrobit, nikoli důsledky případného pozitivního výsledku testu. Nepřipustění na schůzi společenství vlastníků jednotek tedy nelze vůbec pokládat za „sankci“, jejíž vynucování by po navrhovateli mimořádné opatření vyžadovalo; ostatně si lze v právním státě stěžít představit, že by byl někdo „sankcionován“ za svůj zdravotní stav.*

[25] Navrhovatel v této souvislosti dále poukazuje na úpravu týkající se autorizace soukromých osob k provádění určitých odborných činností vymezených v § 83a zákona o ochraně veřejného zdraví, resp. přenesení výkonu činností prováděných v rámci epidemiologického šetření na soukromou osobu dle § 62a odst. 3 téhož zákona. S těmito činnostmi však nelze ani rámcově srovnávat povinnost kontrolovat, zda jsou přítomné osoby schopny prokázat tzv. bezinfekčnost. Její kontrolování nevyžaduje žádné speciální znalosti, způsobilost či vybavení a nejedná se ani o provádění epidemiologického šetření. Jedná se pouze o ověření, zda je určitá osoba schopna doložit splnění podmínek stanovených mimořádným opatřením, které ji opravňuje k účasti na dané akci. Jestliže odpůrci navrhovatel vytýká, že jej k takové činnosti nevybavil žádnými „nástroji“, lze pouze dodat, že k přečtení předloženého certifikátu či potvrzení nejsou žádné speciální nástroje potřeba.

[26] V souvislosti s kontrolní povinností právnických osob navrhovatel dále namítá, že není dán zákonný podklad pro to, aby právnické osoby zjišťovaly „citlivé informace o zdravotním stavu“. Zde je nutno připomenout, že napadená část mimořádného opatření stanovuje povinnost ověřit, zda osoba účastníci se akce splňuje podmínky tzv. bezinfekčnosti stanovené v čl. I. bodě 16. Taková povinnost je zcela nepochybně splněna nahlédnutím do předloženého certifikátu o absolvovaném očkování, potvrzení o absolvovaném testu či o prodělání nemoci (ať už v písemné či elektronické podobě). NSS se ztotožňuje s odpůrcem v tom, že na plnění povinnosti v této podobě nedopadá nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) – anglicky „*general data protection regulation*“ (GDPR). Jeho věcná působnost je v čl. 2 odst. 1 vymezena tak, že se vztahuje na zcela nebo částečně automatizované zpracování osobních údajů a na neautomatizované zpracování těch osobních údajů, které jsou obsaženy v evidenci nebo do ní mají být zařazeny. Při výše popsaném způsobu kontroly tzv. bezinfekčnosti dle napadeného mimořádného opatření k automatizovanému zpracování osobních údajů docházet nemá a v případě neautomatizovaného zpracování není splněna podmínka vedení evidence takto

zjištěných osobních údajů (tím se nyní posuzovaná věc liší od rozsudku č. j. 8 Ao 1/2021 - 133, v němž se NSS zabýval otázkou ochrany osobních údajů v souvislosti s evidováním provedených testů u zaměstnanců). Navrhovatel ostatně k této otázce ani nepředestřel žádnou ucelenější argumentaci, ze které by plynulo, jak konkrétně napadená část mimořádného opatření odporuje GDPR. Citace stanoviska Úřadu pro ochranu osobních údajů, podle něhož by osobní údaje a jejich zpracování „měly být používány spíše k posílení pozice jednotlivců než k jejich kontrole, stigmatizaci nebo utlačování“, aniž by navrhovatel tvrdil, co z ní má vyplývat pro posouzení zákonnosti nyní napadeného mimořádného opatření, nemůže představovat námitku, kterou by se NSS mohl jakkoliv blíže zabývat.

[27] V navazující argumentaci pak navrhovatel poukazuje na to, že je diskriminován nejen tím, že jej stát nevybavil potřebnými nástroji ke kontrole, ale i tím, že jemu opatření povinnost kontrolovat tzv. bezinfekčnost ukládá, zatímco jiným provozovatelům nikoliv. Poukazuje konkrétně na to, že provozovatelé restaurací, veřejné dopravy nebo nákupních center, kde dochází ke kumulaci osob (větší a intenzivnější než u navrhovatele), povinnost kontrolovat tzv. bezinfekčnost nemají. K této otázce soud předesílá, že odkaz navrhovatele na provoz veřejné dopravy a nákupních center není přílehlavý. V případě veřejné dopravy je třeba především zdůraznit, že její provoz nepředstavuje činnost, jež by napadenému opatření podléhala (a to z hlediska stanovení povinností provozovatelům ani z hlediska omezení „zákazníků“). Provoz nákupních center pak sice napadené opatření regulovalo (viz čl. I. bod 4), povaha návštěvy nákupního centra i jeho provozu na straně jedné a zasedání (volby) orgánů právnických osob na straně druhé je však již na první pohled odlišná. Zasedání orgánů právnických osob totiž ze své povahy předpokládají delší a intenzivnější kontakt určitého (uzavřeného) okruhu osob, jde tedy z hlediska bránění dalšímu šíření epidemie o aktivitu z hlediska likvidace epidemie odlišnou.

[28] To však již bez dalšího neplatí pro navrhovatelem zmiňovaný provoz restaurací (provozoven stravovacích služeb ve smyslu čl. I. bodu 3 mimořádného opatření). Obecně je totiž nutno připustit, že návštěva provozovny stravovacích služeb se z hlediska své povahy (zejména délka a intenzita kontaktu určitého okruhu osob, kontakt provozovatele se zákazníkem/návštěvníkem či vzájemná komunikace osob apod.) od zasedání (voleb) orgánů právnických osob neliší tak výrazně, že by to samo o sobě odůvodňovalo odlišné stanovení povinností provozovatelům těchto činností. Přesto původní znění čl. I. bodu 3 mimořádného opatření, platné v době, kdy navrhovatel podal návrh, stanovilo z hlediska dodržení podmínek tzv. bezinfekčnosti (včetně jejího prokazování) povinnosti pouze zákazníkům. Provozovatel stravovacích služeb byl pouze povinen zajistit *informování* *zákazníků o podmínkách a pravidlech vstupu (...) u vstupu a v provozovně* [bod 3 písm. a) odst. viii)]. Tato povinnost je oproti povinnosti přímo kontrolovat tzv. bezinfekčnost kvalitativně zcela odlišná a z hlediska zásahu do práv provozovatele stravovacích služeb mnohem méně významná.

[29] Jde-li o „provozovatele“ v případě zasedání (voleb) orgánů právnických osob, odůvodnění mimořádného opatření stanovení sporné povinnosti nijak blíže nevysvětluje, a to ve své obecné části, ani v části (zvláštní) týkající se nyní napadeného bodu mimořádného opatření. Lze dodat, že k dané povinnosti odůvodnění mimořádného opatření nic neuvádí ani ve vztahu k jiným regulovaným činnostem, u nichž je obdobná povinnost provozovateli stanovena [viz např. bod 2 písm. c) u provozovatelů holičství,

pokračování

kadeřnictví a obdobných služeb; bod 6 písm. d) u poskytovatelů ubytovacích služeb; bod 8 písm. b) u provozovatelů sportovišť atd.]. Odůvodnění v této souvislosti neobsahuje ani odkaz na jiný zdroj, jako je tomu na některých místech mimořádného opatření. K otázce možné diskriminace navrhovatele a předesnění důvodů, proč byla navrhovateli stanovena povinnost kontrolovat tzv. bezinfekčnost, zatímco jiným provozovatelům (zejména restaurací) nikoliv, odpůrce nic neuvedl ani ve vyjádření k návrhu.

[30] Nejvyšší správní soud se v rámci své rozhodovací praxe již opakovaně zabýval požadavky na odůvodnění mimořádných opatření odpůrce a významem odůvodnění (srov. např. rozsudek č. j. 8 Ao 1/2021 - 133). Stejně tak již zdejší soud vysvětlil, že podstatné pro posouzení zákonnosti napadeného mimořádného opatření je, zda „*odpůrcem zvolené řešení má alespoň rámcovou oporu v odůvodnění napadeného mimořádného opatření*“, přičemž „*odpůrce je zároveň v soudním řízení oprávněn předložit další argumenty či podklady, které podporují argumentaci a podklady obsažené již v napadeném mimořádném opatření*“ (rozsudek ze dne 20. 10. 2021, č. j. 8 Ao 22/2021 - 183). Jistě není třeba trvat na tom, aby odůvodnění mimořádného opatření vysvětlovalo ve všech detailech i dílčí aspekty přijaté regulace. Stejně tak je představitelné, že vysvětlení přijatého řešení může plynout z kontextu dalšího odůvodnění, logiky dané regulace i z její samotné povahy. Nic z toho ovšem v nyní projednávané věci není naplněno. K tomu, aby soud mohl shledat, zda je důvodná námitka diskriminace navrhovatele, je třeba postavit najisto, zda je dáno (a odůvodněno) kritérium, na jehož základě odpůrce odlišuje postavení navrhovatele oproti jiným provozovatelům (jde-li o stanovení povinnosti kontrolovat tzv. bezinfekčnost). Existence takového kritéria a jeho dostatečné odůvodnění ze strany odpůrce (případně doplněného i v řízení před soudem) je pak předpokladem posouzení (ne)srovnatelnosti posuzovaných situací v rámci tzv. diskriminačního testu (srov. též např. výše označený rozsudek NSS č. j. 8 Ao 22/2021 - 183), a to zvláště v situacích, u nichž není na první pohled zřejmé, že nejsou stejné. Tento předpoklad však odpůrce v nynější věci nenaplnil a neučinil tak ani v základu, který by umožnil zákonnost dané regulace soudu přezkoumat, aniž by soud za odpůrce domýšlel důvody, které jej k přijetí takové regulace vedly. S ohledem na výše uvedené tedy nezbyvá, než uzavřít, že napadená část mimořádného opatření, která stanoví povinnost provozovatele kontrolovat tzv. bezinfekčnost, nebyla dostatečně odůvodněna a jako taková byla v rozporu se zákonem [§ 101b odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[31] K tomuto závěru NSS dospěl i přesto, že mimořádným opatřením ze dne 22. 10. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-26/MIN/KAN, byl navrhovatelem zmiňovaný čl. I. bod 3 písm. b) mimořádného opatření změněn tak, že i provozovatelům stravovacích služeb byla stanovena povinnost kontrolovat u zákazníků splnění podmínek bodu 16. V odůvodnění k této změně odpůrce uvedl: „*Nově je pro provozovatele provozoven stravovacích služeb, hudebních, tanečních, herních a podobných společenských klubů a diskoték, heren a kasin v bodě I/3 písm. b) zavedena povinnost kontrolovat splnění podmínek podle bodu I/16 (negativní výsledek testu, dokončené očkování, prodělání nemoci) při vstupu zákazníka do provozovny, resp. před poskytnutím služeb a umožnit vstup (resp. poskytnout služby) pouze osobám, které splnění těchto podmínek prokáží. Tato povinnost uložená provozovateli přispěje k ochraně a podpoře veřejného zdraví a chrání třetí osoby nacházející se v provozovně spolu se zákazníkem, které oprávněně v dobré víře předpokládají a očekávají, že všechny osoby nacházející se v provozovně splnily povinnosti stanovené pro osoby přítomné v provozovně. Navíc tak dojde i k narovnání právních podmínek ve vztahu k ostatním oblastem činnosti*

(jejich provozovatelů nebo organizátorů), na které toto mimořádné opatření dopadá a jejichž výkon toto mimořádné opatření podmiňuje splněním obdobných povinností. Proto bylo přistoupeno k této změně, která však neznamená významný dopad na provoz těchto služeb, protože do této změny již byla v platnosti povinnost pro zákazníka vstoupit do uvedených provozoven pouze v případě, pokud je schopen prokázat splnění podmínek podle bodu I/16. Jde tedy pouze o zavedení kontroly již několik měsíců platné povinnosti.“ (důraz doplněn NSS) Tato změna sice odstranila rozdíly v povinnostech provozovatelů, na které navrhovatel poukazoval. Tím však nemohlo dojít *ex post* ke „zhojení“ nezákonnosti mimořádného opatření v napadené části, neboť tato pozdější změna nemá vliv na závěr, že návrh byl v uvedené části důvodný ke dni svého podání navrhovatelem. Navíc důvody, které pro změnu odpůrce uvedl, spíše potvrzují to, že si byl sám vědom neodůvodněných rozdílů mezi povinnostmi stanovenými různým skupinám provozovatelů a organizátorů.

[32] Přestože dal NSS v tomto bodě navrhovateli za pravdu, zabýval se i důvodností dalších navrhovatelem uplatněných námitek. V rámci dalšího okruhu argumentace se navrhovatel předně dovolával toho, že napadené mimořádné opatření nelze vydat s plošnou působností, neboť celá ČR není ohniskem nákazy. K tomu odkázal na závěry rozsudků ze dne 2. 6. 2021, č. j. 9 Ao 3/2021 - 41 a č. j. 10 Ao 2/2021 - 107. V nich učiněné závěry podmiňující aplikaci § 69 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně veřejného zdraví existencí konkrétního podezření na výskyt nákazy u konkrétního okruhu osob ale na nyní posuzovanou věc nedopadají, neboť nyní napadená část mimořádného opatření byla vydána podle speciální úpravy [§ 2 odst. 2 písm. e) pandemického zákona]. Ta není vázána na vymezení ohnisek nákazy a umožňuje vydávání plošných opatření, což také NSS v citovaných rozsudcích uvedl. Totéž obdobně platí také pro navrhovatelem citované závěry týkající se omezování provozu restauračních zařízení. V rozsudku ze dne 21. 5. 2021, č. j. 6 Ao 22/2021 - 44, NSS dovodil, že je nelze omezit podle pandemického zákona, který na ně nepamatuje, nýbrž pouze podle zákona o ochraně veřejného zdraví, což s sebou nese nutnost přijatá opatření individualizovat a zaměřovat na konkrétní ohniska nákazy. Jak ale soud již výše uvedl, nyní napadené opatření bylo vydáno v mezích pandemického zákona, který v § 2 odst. 2 písm. e) obsahuje výslovnou úpravu zaměřenou na konání voleb a zasedání orgánů právnických osob. Totéž platí pro otázku (ne)aplikovatelnosti dalšího navrhovatelem odkazovaného rozsudku NSS č. j. 6 Ao 11/2021 - 48, týkajícího se omezení práva shromažďovacího. Lze proto uzavřít, že v nyní posuzované věci nebylo nutné, aby odpůrce z hlediska napadené části dané opatření omezoval pouze na některé lokality zasažené nákazou, popřípadě zdůvodňoval, zda považuje celou ČR za ohnisko nákazy, resp. proč jsou osoby účastníci se zasedání orgánů právnické osoby osobami podezřelými z nákazy.

[33] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s argumentací navrhovatele, který napadené opatření považuje za nepřiměřené, neboť § 2 odst. 2 písm. e) pandemického zákona míří zejména na velké organizované kulturní, společenské, umělecké a jiné akce, velká sportovní utkání atd., nikoli na setkání desítek osob. Podle navrhovatele by měl odpůrce v této souvislosti precizně zdůvodnit, proč podmiňuje přístup k některým službám a činnostem testováním a proč uvedené musí nezbytně dopadat právě na společenství vlastníků, spolky či obchodní společnosti. Již ze samotného textu § 2 odst. 2 písm. e) pandemického zákona, konkrétně z věty za středníkem, jasně plyne, že se toto ustanovení vztahuje také na volby a zasedání orgánů právnických osob, které se mohou

pokračování

konat za podmínek stanovených tímto mimořádným opatřením (viz též výše již odkazovaný bod 65 rozsudku NSS č. j. 6 Ao 11/2021 - 48). V tomto smyslu tedy základní posouzení přiměřenosti dané regulace a její užití i pro zasedání právnických osob (v míře obecnosti odpovídající obecnosti nynějších námitek navrhovatele) provedl již zákonodárce, který zasedání orgánů právnických osob mezi akce dle § 2 odst. 2 písm. e) pandemického zákona přímo a výslovně řadí. Jde-li o otázku přiměřenosti z hlediska navrhovatelem taktéž zmiňované „velikosti“ akce, zde zákon nestanovil žádné kritérium, na jehož základě by bylo možno rozlišovat, zda se o akci podle toho ustanovení rozsahem („velikostí“) jedná či nikoliv (např. podle počtu účastníků). Náhled navrhovatele, podle něhož je dané ustanovení namísto aplikovat pouze na „velké“ akce, nemá oporu ani v důvodové zprávě k pandemickému zákonu. Korektiv přiměřenosti dané regulace obsahuje samotné mimořádné opatření, a to přímo v napadené části (bod 15). Vztahuje se totiž pouze na taková zasedání orgánů právnických osob, jichž se na jednom místě současně účastní více než 20 osob. Takto stanovenou hranici navrhovatel nijak konkrétně nerozporuje a podle soudu není ani zjevně nerozumná či excesivní.

V. Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že návrh je zčásti důvodný [čl. I. bod 15 písm. c) mimořádného opatření]. Proto vyslovil, že mimořádné opatření bylo v dané části v rozporu se zákonem. Pokud jde o zbylou část napadeného opatření, jejíhož zrušení se navrhovatel taktéž domáhal [zbývající část čl. I. bodu 15], NSS s ohledem na uplatněnou argumentaci neshledal důvod návrhu vyhovět, a proto jej v této (zbývající) části zamítl (§ 101d odst. 2 věta druhá s. ř. s.). Je třeba zdůraznit, že argumentace navrhovatele, kterou soud shledal důvodnou, se týkala toliko stanovení povinnosti „provozovatelů“ v případě zasedání orgánů právnických osob kontrolovat tzv. bezinfekčnost. Pokud jde o povinnosti stanovené účastníkům, aby se mohli shromáždit vlastníky jednotek účastnit, jichž se argumentace navrhovatele v některých souvislostech taktéž týkala, v této části soud návrhu nevyhověl.

[35] Jde-li o náhradu nákladů řízení, navrhovatel byl ve věci úspěšný pouze v části. Navrhoval totiž zrušení celého čl. I. bodu 15 napadeného opatření, avšak soud jeho návrhu vyhověl, pouze pokud jde o písm. c) daného ustanovení. V takovém případě lze poměr úspěchu a neúspěchu navrhovatele ve věci považovat za přibližně stejný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na to NSS rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo náhradu nákladů řízení, neboť jí soud neuložil žádnou povinnost (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. ledna 2022

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu